

KAPITEL 1

Flugt

Det var jul, og sneen havde lagt sig på planeten Tochal. Overfladen var hvid næsten overalt, og ikke mange mennesker forstyrrede det hvide stofs glatte, jævne lag. Da kloden ikke var offentlig, men kun kommerciel, var der ingen privatpersoner, der holdt jul her. Mange fabriksarbejdere var taget hjem et halvt til et helt døgn for lige at holde jul med familie og eventuelle venner, de måtte have. Så lige her i disse få timer var planeten næsten mennesketom.

Det havde naturligvis været planlagt længe. For som den dystre planet, Tochal var, havde den også et utal af fængsler mange steder, hvor det ikke ville passe med andet, for eksempel i nærheden af diverse giftlossepladser og lignende. I et af disse fængsler sad blandt mange andre hårdtslående forbrydere Loui og Veggo inde. Loui for pengesnyd og bedrag, Veggo for vold i brutal grad. Men dette var øjeblikket, hvor de to straffefanger kunne bryde fri fra fængslets mure, da kun én mand var på vagt. En mand, hvis fortid Loui hverken kendte eller ønskede at kende. Men han var blevet på fængslet, da alle andre tog hjem. Loui regnede med, at han nok ikke stolede på, at fangerne her var så pålidelige, som de normalt var, når her vrimlede med vagter, men det havde ikke gjort noget. Louis flugtplan havde fungeret upåklageligt med op til fem vagter. At Veggo kom med også, var så, hvad det var. Måske kunne man få brug for ham. Egentlig ville Loui have været af sted alene, men Veggo, der ellers ikke tog sig af de andre fanger, havde bemærket, at Loui var begyndt at opføre sig anderledes. Han havde konfronteret sin snedige medfange, der, da han fysisk ikke var sær-

lig stærk, havde været tvunget til at spytte ud overfor den store, brutale voldsforbryder. Men Loui skulle nok få brug for ham. En stærk makker var skam nok at have. Og de var blevet enige om, at så længe de var på flugt, var Loui lederen. Og i princippet ville de jo være på flugt resten af livet, medmindre de blev benådet, hvilket næppe var særlig sandsynligt.

Lige nu gemte de to forbrydere sig bag en snedrive ikke langt fra det fængsel, de netop var undsluppet fra. På den anden side af snedriften var en tilsneet asfaltvej. Det var klart vejr, og solens genskær på den hvide sne irriterede deres øjne.

”Hvad så nu,” spurgte Veggo og kiggede på sin makker. Selv når de sad ned var han et hoved højere end makkeren, og langt mere bredskuldret.

”Shh,” sagde Loui sagte og smilede, så hans hvide tænder skinnede om kap med sneen. ”Nu venter vi bare her.”

”Venter? Hvad mener du med det? Her er hundekoldt!”

”Klap nu i, om et øjeblik kommer en firmavogn forbi her. Den tager vi med.” Loui drejede hovedet og spejdede ud mod vejen.

”Men alle er jo taget hjem på ferie!” sagde Veggo og så uforstående på makkeren.

”Ikke ham her, tro mig, ikke ham her.”

”Okay, hvis vi så siger, han kommer, hvorfor skulle han så tage os med? Der er dusør på os! Han kører sikkert bare tilbage til fængslet med os.”

”Fjølset ved selvfølgelig ikke, vi tager med. Men han holder altid her og slår en streg i buskadset derovre!” Loui pegede over mod noget småt brombærkrat, der stod ved et vejkryds lidt længere henne. Den krydsende vej var den, der ledte ind til fængslet.

”Han kommer forbi klokken sytten hver dag og pisser ovre i

krattet, før han kører videre. Mens han holder, hopper vi om bag i.”

”Men...”

”Shh! Nu kommer han. Præcis som altid.”

Veggo klappede i og lyttede. Jo, der var motorstøj. Og lyden blev kraftigere.

De to undslupne fanger lagde sig fladt ned bag snedreven og lyttede til bilmotoren. Den sagtnede farten. Da lastbilen var nået helt frem, standsede motoren helt op, og kort efter hørte de en bildør smække. Loui kiggede forsigtigt frem. Chaufføren var gået om bag bilen.

”Så er det nul”, hviskede han til Veggo og sprang hurtigt op og løb hen til lastbilens bagpresenning. Hurtigt fik han det snøret op, og straks efter var han inde i ladet. Alt havde foregået på under ti sekunder og så lydløst, at selv Veggo, der hele tiden stod lige ved siden af, kunne have overhørt det. Den store forbryder kravlede op efter sin lille makker, der hurtigt lukkede presenningen efter dem.

”Sådan, det var det,” sagde han.

De satte sig ned i den halvmørke bil og slappede lidt af. Loui var klædt i en dyr læderjakke ud over sin fangedragt. Veggo derimod havde en frakke, hvis ærmer var beklædt med pels. Det var tøj, de på vej ud af fængslet havde hugget fra vagternes private garderobe.

”Og hvad så nu?” spurgte Veggo. ”Hvor længe vil du have, vi skal sidde her?”

”Indtil vi når et ganske bestemt vejkryds, hvor vi kan blive nødt til at hoppe af i farten, da trafiklysene ikke nødvendigvis er med os. Men selvom der skulle være rødt, er det ikke sikkert vores

chauffør overholder reglen, da han er den eneste på vejen.”

De hørte døren smække, og et øjeblik efter blev motoren tændt. Heromme fra lød det meget hult.

”Om en lille halv times tid er vi fremme.”

”Hvor fremme?”

”Ved et lille skummelt firma, der ikke er registreret som of-fentligt, og ikke betaler nogen former for gebyr, men de lejer fly ud ganske billigt, og da ejermændene er en af mine gamle bekend-te, kan jeg nok få presset prisen endnu længere ned. Måske helt til det absolutte nulpunkt!”

”Hvor vil du så hen?”

”Til Dagrell, navleplaneten!”

”Navleplaneten?”

”Ja, der kan vi finde de informationer, vi ønsker!”

”Hvilke informationer?”

”Tys, jeg siger ikke mere nu. Vent og se.”

Veggo droppede at få mere ud af den samtale. Han kendte Loui. Når han ønskede at tie, så kom der ikke en lyd fra ham.

Resten af turen forløb i tavshed fra begge parter indtil Loui fangede den andens opmærksomhed med et vift med sin hånd.

”Så er det nu her,” sagde han, og de mærkede, at lastbilen sagtnede farten.

”Utroligt,” sagde Veggo, ”Han holder for rødt lys!”

”Ja,” så er det nu, vi skal ud, kom så!”

Loui fjernede presenningen, og de to forbrydere hoppede ud, netop som bilen begyndte at gasse op igen. Da bilen kom op i fart, begyndte den fraspændte presenning at flagre efter den.

”Det var ikke så heldigt,” sagde Veggo.

”Nej,” sagde Loui og kneb øjnene sammen på grund af solen,

der skinnede lige over bilen, ”men måske tror han bare, den er gået op ad sig selv.”

Et stykke fra gadekrydset, hvor de stod, lå nogle store betonhangarer, som de satte kursen mod. Det vil sige, det var ikke til at se, hvad det var på grund af sneen, men Loui vidste, at her var hans skumle kammerats ulovlige flyudlejningsfirma.

”Cirka her et sted skulle der gerne være en grussti, som vi kan gå på,” sagde Loui, da de var nået hen på det stykke af vejen, der lå udfor bygningerne. Disse lå godt halvtreds meter inde.

”Hvilken forskel gør det om vi går på stien eller ej?” spurgte Veggo.

”Jeg får lettere ved at presse prisen i bund, hvis vi udviser lidt høflighed herinde, så lad bare mig føre ordet.

”Det gør du bare.”

De gik op mod bygningerne. Først lå en mindre kontorbygning, også den man gik ind i som kunde. Omme bagved lå godt ti hangarer. Da de stod en meter fra døren, gik den op, og lamperne i indgangshallen tændtes automatisk. Samtidigt hørtes et dumpt Ding-Dong fra en elektronisk dørklokke inde i et tilstødende lokale, der lå bag en skranke. Døren til lokalet gik op, og en tæt mand, cirka på alder med Loui, kom ud. Først studsede han lidt over de to fremmede, så brød han ud i et stort grin.

”Loui, gamle dreng, hvordan går det med dig?” brølede han og omfavnede sin kammerat, ”det er fa’me længe siden! Hvornår kom du ud? Jeg kunne jo have hentet dig!”

”Officielt sidder jeg stadig inde,” sagde Loui efter at have givet kammeraten et kram. ”Men så kom jeg i tanke om dig, og tænkte, at du måske havde et fly, jeg måske kunne låne?”

”Nå, er vi med den på, jaja, men det kan da sikkert ordnes.”

”Vi har bare ingen penge, såå...”

”Det betyder da ingenting, gamle ven. Kom med ud, så ser vi på sagerne.”

Louis kammerat førte de to flygtende ud ad hovedindgangen og om på den anden side af bygningen, ud til den nærmeste hangar. Ved døren sad et lille smart apparat, en kode-fingeraftryksmaskine, kun én person kunne komme ind her, og kun hvis man kendte koden!

Louis kammerat tastede en nicifret kode ind, og boksen sagde et højt biiiiib, der skar sig gennem luften. Derefter kunne døren åbnes. Indenfor holdt en wraith. En ældre model, men den så ud til at være intakt.

”Hun er min fineste skat, Loui, så jeg be’r dig, pas på hende!”

”Du kan stole på mig, og mange tak for hjælpen.”

Loui og Veggo gik op ad rampen, der stod ved flyets luge. Bagefter flyttede flyudlejeren den over i siden af hangaren. Inde i cockpittet erfarede Loui, at tanken var helt fuld. Han tændte motorerne, der startede uden vrøvl. Loui satte sig i pilotsædet, Veggo ved siden af. Flyudlejeren åbnede den store garageport fra et kontrolpanel, der var opstillet bagerst i hangaren.

Wraith’ens motorer spandt, da det smarte fly fløj ud af porten og ud mod rummet. Nede fra landjorden vinkede Louis kammerat efter dem.

”Så er vi på vej. Kurs mod Dagrell!”

”Hvad skal vi egentlig der?” spurgte Veggo. ”Ikke at jeg ikke vil derhen, men hvad vil du?”

”Det finder du tidsnok ud af. Jeg har store planer. Og Dagrell er det rette sted at begynde at føre dem ud i livet.”

”Ja ja, så siger vi det.”

Wraith'en steg højere og højere op og kort tid efter forlod de Tochals atmosfære. Udefra så planeten helt rød ud på grund af forureningen, alle de mange fabrikker lavede.

”Nu er Tochal et afsluttet kapitel for vores vedkommende,” sagde Loui triumferende. ”Lad det nye liv begynde!”